मम रावणनाथाया भगिन्या युवयोः पुनः। अयं तापसकाद्ध्वंसः क्षमध्वं यदि वः क्षमं ॥ ३६ ॥

मम। रावणो नाथः प्रभुर्य्यस्याः मम विशेषणं युवयोर्भगिन्या अयन्तापसकात् कुतापसात्कुत्साया ङ्कन् ध्वंसो नासिकाविनाशः यदि वः युष्माकङ्कुरूणाङ्क्षमं युक्तम् क्षन्तुमित्यर्थात् युष्मदि गुरावेकेषामिति वङ्वचनन्तयोर्ज्येष्ठत्वात् तर्हि क्षमध्वं उपेक्षध्वं रावण एव शास्यतीति भावः पुनरप्येजयितुमाह ॥ ३६ ॥ ज०म०

ममेत्यादि। रावणोनाथोयस्यास्तादृश्या मम युवयोर्भगिन्या युवयोरेव पुरोऽयतः यूयं तापसकात् क्षुद्रतपस्विनः सकाशात् ध्वंसोनासाच्छेदनरूपोदृत्तः अत्र यदि वोयुष्माकं क्षमं क्षन्तुं योग्यं तदा यूयं क्षमध्वं रावण एव शास्यतीति भावः विकारमंघेत्यादिनाल्पार्थे कुत्सार्थे वा कः युष्मदोर्द्वित्वे वङ्वविवक्षा क्षममिति क्षमायोग्यं सामान्यतः प्रयुक्तं। युक्ते योग्ये हिते क्षममिति कोषः क्षममव्ययमित्यन्ये पुनरिति पाठे मम पुनरिति योज्यं ॥ ३६ ॥ भ०

असंस्कृत्रिमसंव्यानावनुष्त्रिमफलाशिनौ। अभृत्रिमपरीवारौ पर्य्यभूतां तथापि मां ॥ ३७ ॥

असम्। संस्कारेण वापेन भरणेन च निर्वृत्तं संस्कृत्रिममु ष्त्रिमभृत्रिमश्च द्वितः क्त्रिः क्तोर्मम्नित्यम् संपर्य्युपेभ्य इति सुट् सम्पूर्व्वस्य क्वचिदभूषणेऽपीष्यते संस्कृत्रिमन्न विद्यते येषामिति न् समासः असंस्कृत्रिमाणि संव्यानानि परिधानानि उत्तरी भ०